

AGNES KOLGA
VARJAJAD
2017

AGNES KOLGA

Varijad

 TÄNAPÄEV

Käsikiri oli Eesti Lastekirjanduse Keskuse ja kirjastuse
Tänapäev korraldatud 2016. aasta noorteromaanide
konkursil äramärgitud töö. Konkursi korraldamist toetas
Eesti Lastekirjanduse Keskuse kaudu kultuuriministeerium.

Toimetanud Piret Joalaid
Kujundanud Liis Karu

© Agnes Kolga ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-121-8

www.tnp.ee

Trükitud AS Paketi trükikojas

Saladusi pole tervislik pidada

Oli ainult üks inimene, keda ma pidasin tõesti oma parimaks sõbraks, ja see inimene juhtus olema poiss, ühtlasi ka mu silmarõõm. See oli irooniline, sest tavaliselt armub sellises sõpruses poiss, mitte tüdruk, ent kahjuks olime meie erand, mis kinnitab reeglit.

Et Kasparil pole minu vastu tundeid, oli raudkindel. Me rääkisime tüdrukutest, pornost; ta jutustas mulle edasi, mida teised kutid minust arvavad, ja lisas omalt poolt soovitavaid ja mõnikord ka mõnitavaid kommentaare – niisuguseid tõestavaid tegureid oli palju. Ometi hakkas mu süda alati kiiremini tuksuma, kui omavahel lollitasime või isegi mänguliselt flirtisime. Esmakohtumisel arvasid inimesed eranditult, et oleme suhtes, ja meie sõbrad ei teadnudki, kuidas meid nimetada. Me olime parimad sõbrad, me olime Kaspar ja Kerli.

Kahjuks ei kesta miski igavesti, isegi mitte midagi nii erilist kui minu ja Kaspari sõprus.

Kõik algas sellest, et pärast talvevaheaega tuli meie klassi uus õpilane. Parasjagu kestis söögivahetund ning koridorid olid tühjad, ometi istus prantsuse keele klassi ukse taga pingil üks tüdruk. Ta ei käinud päris kindlasti meie klassis. Miks ta siis seal istus? Kas ma olin äkki kogemata tunniplaani valesi vaadanud?

Kõndisin tüdrukust mööda koridori lõppu ja kontrollisin telefonist tunniplaani üle, aga esmaspäeva viies tund oli raudselt prantsuse keel. Ehk oli hoopis tema vale klassi ette tulnud?

Mu samm oli kindlam, kui naasin klassi juurde, ja istusin tüdrukust natuke eemale pingile. Kumbki meist ei öelnud midagi, küll aga märkasin teda mind salamisi piidlemas.

„Hei,” ütles ta, kui meie pilgud kohtusid.

„Hei,” vastasin ebalevalt. Ma polnud harjunud, et keegi võõras mind koolis kõnetab.

„Siin algab ikka õige klassi tund, eks? Üheteistkümnes reaal?”

„Jaa,” vastasin, taibates, et meie klassi on vist uus tüdruk tulnud.

„Väga hea,” ohkas ta. „See koolimaja on nii keeruline. Ma ei leidnud hommikul isegi garderoobi üles, kuni avastasin, et siin on hoopis koolikapid. Minu nimi on Iris muide. Ja sinu?”

„Kerli,” naeratasin. „Ära muretse, see kool on tegelikult väga lihtsa ehitusega. Vajad vaid harjumist.”

Iris noogutas nõustumise märgiks ning edasi ei öelnud me kumbki midagi. Ma ei osanud kuidagi teemat arendada, kuigi see oleks olnud enam kui lihtne: võisin ju küsida, kust tüdruk pärit on ja kuidas talle siin meeldib, aga mingil põhjusel ma ei julgenud, pealegi olid need kõige tavalisemad ja tüütumad küsimused.

Võtsin telefoni välja, sest tunniplaani vaadates olin enne Kaspari sõnumile vastamata jätnud. Kui koridori teisest otsast kostis kontsaklõbinat, panin telefoni kähku kotti tagasi. Tõstsin pilgu ning, nagu olin aimanud, kõndis prantsuse keele õpetaja meie poole.

„See on prantsuse keele õpetaja Murdla,” pomisesin tüdrukule. „Väga tore, aga range... Pane tunnis kindlasti tähele.”

„Oh,” sai ta vaid vastata, sest õpetaja jõudis juba meieni ja lausus tervitussõnad. Iris tutvustas end naisele, mille peale Murdla sõnas klassikalised viisakusavaldused ning laskis meid enda ees klassi.

Mina läksin kohe oma kohale akna all teises reas, Iris jäi ebalevalt tahvli ette seisma.

„Keskmises reas teine ja siin kõrvalreas esimene pink on vabad,” ütlesin igaks juhuks, et ta kellegi teise kohale ei istuks. Õpetaja saatis mulle kiire naeratuse.

„Oh, aitäh,” vastas Iris siira tänulikkusega ja pärast mõningat kaalutlemist kõndis minu istekohast üle vahekäigu asuva pingi taha. „Kas see?”

„Just.”

Jälgin, kuidas tüdruk võttis kotist vajalikud õppevahendid välja ning süvenes siis oma telefoni. Õpetaja kõndis aga jälle klassist välja, jättes meid kahekesi.

Lugesin parasjagu Kasparilt ilmunud vastust, kui mu telefon surises uuesti. Nüüd ilmus ekraanile pilt sellest, kuidas ühe õpetaja hägune udukogu kiirustas söökla ukse poole. Kaspar seletas, et naine oli endale toitu peale ajanud. Naersin endamisi ning uus tüdruk vaatas mind uurivalt.

„Kaspar saatis just pildi, kuidas geograafiaõpetaja pudistas endale pirukatäidist peale, näe,” naeratasin ja ulatasin telefoni temale. Tüdruk vaatas küll ekraani, kuid ta nägu jäi tõsiseks.

„Kes on Kaspar? Sinu pinginaaber?”

Noogutasin ja saatsin Kasparile kiiresti vastuse. Seejärel panin telefoni lauale ja vaatasin klassis ringi, kuigi seal polnud midagi põnevat.

Natukese aja pärast hakkas ruum õpilastega täituma, nii mõnigi silmitses Irist uudishimulikult. Kaspar pidi veel koolikapist järgmiste tundide asjad võtma, seega olin ma mõnda aega oma mõtetega üksi, kuid mul polnud selle vastu midagi.

„Kerli! Kas viitsid täna pärast tundi vihiku mulle anda?” küsis Harri korraka klassi tormates. „Ma unustasin ära, et pidin vaheajal kõik järele tegema...”

„Oma süü, et nii laisk oled,” muigas ja vangutasin laitevalt pead, kuigi me saime Harriga päris hästi läbi. „Tuleta mulle siis pärast meelde...”

Harri tänas mind kiiresti ning kadus oma kohale viimases reas.

„Kes see on?” küsis Iris vaikselt, saates poissi huvitatud pilguga.

„See on Harri,” vastasin ja vaatasin kuti poole, kes ladus kõik asjad peale vihiku lauale. „Harri! Näe, tema on Iris, ta on uus ja tal pole pinginaabrit...”

Poiss tõstis pilgu ja vaatas meid uurivalt. „Tere tulemast,” sõnas ta siis Irisele ja muigas. „Ainult siis, kui prantsuse keelt oskad ja lahke oled, võid mu kõrvale istuda.”

„Ma oskan ka hispaania keelt, aga iseloomu pead ise välja uurima.”

„Oi,” naeris Harri ja kehtas õlgu. „Tule, istu siia siis.”

Iris võttiski oma asjad ja istus Harri kõrvale, jättes keskmise rea teise pingi taas tühjaks. Keerasin end otseks ja sättisin laual õppevahendeid.

Uks avanes ja suur hulk õpilasi astus klassi, viimaste hulgas ka Kaspar, keda nähes tuli mulle kohe naeratus näole. Ta istus mu kõrvale ja võttis asjad kotist välja.

„Ikka pole koolis sööma hakanud või?” küsis ta kotti maha visates. „Ma oleks pidanud hoopis selle su uusaastalubadustesse lisama.”

„Ah, ole tasa,” naersin. Olime kumbki teineteisele ühe uusaastalubaduse mõelnud: Kaspar pidi koolis rohkem pingutama ja iga päev vähemalt pool antud kodutöödest ära tegema, mina aga talle vähemalt kord kuus midagi head kokkama, kusjuures koostisained olid tema kulul.

„Aga näe,” sõnas ta, jättis lause pooleli ja korjas maast oma koti, „ma säästsin oma õuna, mõeldes ekstra sulle.”

„Kui üllas!”

„Eks ju?” itsitas ta ja pani selle mu ette. „Vastutasuks imed mul koolivetsus lahti.”

Puhkesin naerma ja nügisin teda küünarnukiga, lootes, et me polnud liiga lärmakad. Olin Kasparile siiski väga tänulik ja panin puuvilja kotti, otsustades selle järgmisel vahetunnil ära süüa.

„Muide, meie klassis on uus tüdruk,” ütlesin, kui olime vaikseks jäänud.

„Mis asja?” Kaspar vaatas klassi esimese rea pinkide poole.

„Ta istub Harri kõrval, tema nimi on Iris,” lisasin ning kiikasin taha, kus Harri lõkerdas sõpradega ja Iris trükkis jälle telefoni.

Kaspar keeras end toolil täiesti ringi ja silmitses uustulnukat, siis keeras pilgu tagasi. „Nojah.”

Tegelikult oli mul hea meel, et see jättis ta külmaks: mind tegi ebakindlaks, et Iris oli minuga välimuselt sarnane, kuid ilusam.

„Kuhu sa õuna panid?” uuris Kaspar mu mõtteid katkestades.

„Kotti,” kehtasin õlgu. „Kas on veel aega süüa?”

„Muidugi on. Kas kardad riielda saada?” irvitas ta, teades väga hästi, et ma ei soovinud teenida oma lemmikõpetaja ebasoosingut.

„Kardan-kardan,” muigasin ja võtsin õuna kotist taas välja. Tundsin end üsna näljasena, sest olin harjunud hommikuti palju rohkem sööma.

„Okei, ma kirjutan selle sita *comeback*'i sinu väsimuse arvele,” vangutas Kaspar pead. „Kuigi tegelikult pole sa nendes kunagi eriti osav olnud...”

„Ah, mine perse,” turtsusin ja võtsin õunast esimese ampsu.

„Jess, nüüd sa ei saa natuke aega rääkida!”

Kissitasin Kaspari poole silmi, mille peale ta purtsatas naerma. Keerasin end nüüd otseks tagasi ja jätkasin söömist, tahtes võimalikult kiiresti lõpetada, sest olin piinavalt aeglane sööja.

„Ampsu?” küsis Kaspar natukese aja pärast ja tegi mulle kehvi kutsikasilmi, kuigi nägi sellegipoolest ikkagi tohutult armas välja.

Tõstsin õuna noormehe suu juurde. Kui ta hammustas, oli ta näol muie ja silmad naerused.

Söömist jätkates ei suutnud ma lakata mõtlemast, et poisi huuled olid õuna vastu puutunud. Proovisin mõtte maha

suruda, sest see ei olnud ju midagi erilist: me olime varemgi naljaga pooleks põsemusisid andnud või kaela suudelnud, need ei tähendanud midagi, me olime sellistel hetkedel lihtsalt ülemeelikud.

Liblikad tuli hävitada, nii oli meile mõlemale ja eelkõige meie sõprusele parem.